

Olv.: 1Kir 19,9a.11-13a – Róm 9,1-5 – Mt 14,22-33

Jézus a vízen jár

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL

Szentbeszéd

Kedves Testvérek!

Keresztény létünkhöz hozzátartozik a megvallás, a vallomás. “Te vagy a Krisztus!” - ami persze nem elegendő, hiszen kereszténynek lenni nemcsak Krisztus megvallásából áll, hanem részt kell venni Jézus életben. Jézus azt mondja, hogy az egyház az a közösség, amelyben Krisztus tovább él. Krisztus titokzatos teste az egyház. Tehát ennek az egyháznak, a keresztények közösségének lényegéhez tartozik a vallomás és Krisztus életében, létében való részesedés. Jézus egzisztenciájában való részvétel.

Testvérek!

Ez a mai vasárnap, - különösen az evangéliumra hivatkozva - afelől akar bennünket meggyőzni, hogy az egyház, mint a hívő emberek közössége a hitből él. Annak tudatában kell lenni minden egyes hívő embernek, hogy ez a hit megtart bennünket. A mai jelenetre hivatkozva azt is mondhatnám, hogy a veszélyek fölé emel bennünket, ami persze nem azt jelenti, hogy ezeket megszünteti. De ez a hit azt jelenti, hogy tudatában vagyunk annak, hogy Krisztus mindig velünk van.

Ha ezt az igazságot a filozófia oldaláról el akarjuk mélyíteni magunkban, akkor azt mondhatjuk, a hívő ember életéhez hozzátartozik a természetfölötti világgal, az Isten világával való kapcsolat. A hívő ember az a valaki, aki nem csupán ebben a világban él, nem csupán ennek a világnak az eszközrendszerével él, hanem kapcsolatban van a természetfölötti valósággal, az Istennel. Ennek tudatában *a remény jegyében él*. A reményünket ébresztgeti Jézus, amikor azt mondja:

“Ne féljetek!”

Milyen megható, amikor föltámadása után Jézus ezzel fordul tanítványaihoz: “Ne féljetek!” Máshol: “Ne félj te kisdéd nyáj...” Ma is ezt akarja Jézus tudatosítani velünk és bennünk: “Ne féljetek!” Ez akkor igaz, akkor érvényes, ha az ember kapcsolatban van az Istennel, különben üres szó, különben legyőznek a hullámok, legyőznek a viharok. Elmerülünk a veszélyekben. Különben a kívülről jövő megpróbáltatások, a materialista gondolkodás, az ateista életszemlélet egyszerűen elbizonytalanítanak bennünket. Nem véletlenül, mert egy picit a szíve mélyén mindegyikünk materialista is. A szíve mélyén egy picit mindegyikünk kételkedik is. Ugyanakkor a belső gondjaink, a belső bajaink fölmorzsolhatnak bennünket, amikor ijesztő ellentétek támadnak haladók meg konzervatívok között. Megtalálni az egyensúlyt, ragaszkodni az értékekhez és megragadni az előrevivő gondolatokat.

Ne féljetek, higgyetek abban, hogy a hit fönntart és megtart bennünket!

Nincs más lehetőségünk, nincs más eszközünk!

Ha más eszközökhöz nyúlunk, ha a világ eszközeit helyezzük előtérbe, akkor biztos, hogy vereséget szenvedünk, a lelkiismeretünk nyugtalansága állandósul. Ahogy Illés nyugtalanságával találkozunk, ahogy az apostolok kétségbeesésével találkozunk.

***Vegyük tudomásul, hogy az Isten csak a csendben,
csak a békességes, az irgalmas szellemiségben, lelkületben van velünk.***

Testvérek!

Az egyház az a kis hajócska volt, benne a tizenkét apostollal. Tökéletesen megjelenítették az emberi gondolkodást. Hordoztak magukban egy vágyódást az Isten után. Volt tapasztalatuk is Krisztussal az Istenről. De, amikor ez a hajócska, ez az egyház a világ szorongattatásai közé kerül, akkor bizony elveszíthetjük a fejünket.

***Csak egy lehetőségünk van, fölismerjük: Jézus velünk van!
Jézus nem hagy magunkra! Jön hozzánk!***

Érdeemes egy kicsit magát a történetet is értelmezni. A szentírástudósok azt mondják, hogy ez a hajó az egyház képe. Egy hatalmas csodának voltak a tanúi. Jézus több ezer embernek adott enni. A levegőben volt, hogy most érkezik el az, amire vártak. Most jön Jézus és ennek a népnek az élére áll, abban az értelemben, ahogy azt ők elgondolták. Ötezer ember, ötezer férfi ember volt ott ezzel a hatalmas élménnyel, hogy Jézus jól tartotta őket. Nem véletlen, hogy királlyá akarták tenni és azt várták, hogy most Jézus az élére áll ennek a tömegnek, és megvalósítja az ő álmaikat, az ő e világi álmaikat. Hiszen nagyon jól tudjuk, hogy Jézust e világi megmentőként szerették volna látni. Gondoljunk csak a Zebedeus fiúk édesanyjára, aki azt várta Jézustól, hogy az ő fiainak jó pozíciója legyen ebben az országban, amit Jézus alapít meg. Valószínű, hogy a kenyérszaporításkor ez az érzés föltámadt az összes apostolban. Talán gondolhattak arra, hogy na most...

Azt halljuk, hogy Jézus kényszerítette őket, hogy menjenek át a túlsó partra. Mintegy ki akarja őket rázni Jézus ebből a nosztalgiából. Ki akarja őket emelni ebből a közegből, ahol ezek a hamis elvárások, hamis gondolatok felszínre törtek. A régi szentírásfordítás azt mondja, hogy megkérte őket. Most egy kicsit szigorúbban hallottuk a Szentírásból. Úgy látszik, a Biblia új fordítása már utal erre. A görög Szentírás sokkal keményebben fogalmaz. Azt mondja, Jézus kényszerítette őket, hogy menjenek. Nem akartak, nekik jó volt most ebben a dicsőségben sütkérezni. Meg az is igaz lehet, amit szintén a szentírás-magyarázók mondanak, hogy ezek a tapasztalt halász emberek látták azt, hogy vihar lesz. Jézus ebbe a viharba kényszeríti bele őket. Belementek a viharba, de közben a gondolataikkal nem tudtak mit tenni. Kétségbeesve talán arra számítottak, hogy elvesznek. Akkor a vízen jön feljük Jézus. Nagyon lényeges az, amit itt hallunk.

Jézus azt mondja: “Ne féljete! Én vagyok!”

Ez nem azt jelenti, hogy akár már a hangszínéből is megtudták, hogy Jézus az. Ez többet mond nekünk. Ez az emberiség üdvrendjében elhangzó igazságot hozza újra felszínre. Hiszen amikor az egyiptomi rabságból szabadul a nép, akkor Mózes kérdezi az Úrtól: Ki vagy Te, aki itt velünk vagy és segítesz? Akkor az Úr megmondja neki: “Aki Van!” Itt, amikor Jézus ezt mondja: “Én Vagyok!” - akkor ez a Van visszhangzik ebben a jézusi

Szóban. Akár gondolhatunk arra: “Én és az Atya egy vagyunk!”

Jézus ezzel kifejezi azt, hogy úgy, ahogy a pusztai vándorlás idején az, *Aki Van, az értetek Van, titeket szabadít meg. Aki most itt Van, az értetek Van!* Megszabadít titeket ebből a viharból. Titeket akar megszabadítani ennek a világnak a kísértései, megpróbáltatásai közepette. Csak ennek egy feltétele van, az amit ki is fejeznek az apostolok: *-Te vagy az Isten Fia!* - Péter ugyanezt mondta. “Kinek tartják az emberek az Emberfiát?” Akkor Péter: “Te vagy Krisztus, az élő Isten Fia!” Ez egy üdvtörténeti megerősítés is.

Aki itt Van, az megszabadítja őket, Aki itt Van, az hozzájuk tartozik. Ha ők Hozzá tartoznak, akkor minden baj, minden viszály közepette van reményük arra, hogy átjutnak a túlsó partra. *Ez a Hozzá tartozás a hit*, ami nem más, mint az e világban élő embernek kapcsolata egy másik világgal, a természetfölötti világgal, az Istennel. Nekünk keresztényeknek ez az egyetlen lehetőségünk ez a kapcsolat. Ebben az esetben ne féljünk, ha ez a kapcsolat élő, akkor a világnak nincsenek olyan erői, amelyek legyőzhetnének bennünket. “Én veletek vagyok minden nap a világ végezetéig.” - A pokol kapui sem vesznek erőt ezen az egyházon, de csak ebben az esetben, ha ezzel a természetfölötti lehetőséggel él az egyház ebben a világban. Ha belemegy az e világ eszközrendszerébe és azokat használja, akkor vereséget-vereségre halmoz és nem tudja betölteni a hivatását, a küldetését.

Az Illés történet is erről szólt. Izrael északi és déli része harcban áll egymással, a föníciai Jezabel a bál kultuszt erőlteti. Ez egy termékenység-istennő kultusza. A próféta fölkel ezek ellen a hamis próféták ellen és megölik őket. Illés összeomlik, mert a prófétának nem ez a küldetése. Elmenekül, önmaga elől is menekül, meg Isten elől is menekül, mert az Isten nem a harcok Istene. Isten nem így oldja meg a kérdéseket. Végso kétségbeesésében könyörög Illés, hogy vedd el az én életemet. Akkor ezt a nagyon finom figyelmeztetést kapja. Jön a földrengés, jön a szélvihar és nincs ott az Isten. Jön a gyenge szellő és találkozik az Istennel. Figyelmeztetés ez Illésnek, hogy az a módszer az nem Istennek tetsző, mert abban nincs jelen az Isten. Ahol erőszak van, ott nincs az Isten. Akár ezzel a mostani történettel kapcsolatosan is eszünkbe juthat: “Péter, tedd vissza hüvelyébe kardodat, mert aki kardot ránt, az kard által vész el.” Az ilyenfajta harcban, öldöklésben, problémák megoldásában nincs ott az Isten.

Testvérek!

Éppen elegendő erőt meríthetünk ebből a történetből. Alkalmazhatjuk a mindennapjainkra. Ha a hajó az egyház képe, akkor a mi életünk azt jelenti, hogy nekünk át kell hajózni erről a partról a másik partra, mert egyszer elindul az életünk és befejeződik. Ez azt jelenti, hogy az ember átér a túlsó partra. Isten oda akar bennünket átsegíteni.

*Isten azt akarja, hogy mi ebben a világban úgy éljünk,
hogy Róla tanúságot tegyünk.
Róla, Aki a csendben van.
Róla, Aki a megbékélésben van.
Róla, Aki az irgalomban van.*

Aki ezt magáévá teszi, az úgy ér át a túlsó partra, hogy Istenhez érkezik.
Aki így gondolkodik, az már most is az Istennel van kapcsolatban.

Aki így gondolkodik, az hisz.

Hisz abban, hogy ez az Isten most is velünk van és mindenek fölé emel bennünket. Nem a problémáinkat oldja meg, hanem a hit ajándékaként, lelkünk békéjét adja meg.

Ne féljeteK, ne féljeteK, csak higgyeteK.

Ne féljeteK, csak konkrét módon éljeteK a hiteteKet.

A legkülönbözőbb helyzetekben tegyeteK tanúságot arról, hogy összetartoztok az Istennel. Akkor mondhat a világ amit akar, akkor mi úgy tudunk jelen lenni a világban, mint ajándék. Úgy, mint fény a sötétben. Úgy, mint kovász, ami élvezhetővé teszi az eledelt.

Csak bátorításképpen mondom, egy nagyon kedves történetet olvastam. A XIX. század vége felé a szabadgondolkodók, az e világi gondolkodók különösképpen is támadták az egyházat. Messina-ban egy olyan rendeletet hoztak, hogy van egy templom, ami életveszélyes, le kell bontani. Ezzel az volt a cél, hogy eltüntetni valamit, ami sokaknak szúrta a szemét. 1980-ban, a messinai földrengéskor szinte az egész város elpusztult, csak ez a templom maradt meg. Ez az Isten válasza. Isten így tud válaszolni az e világ fiainak. Mi meg úgy tudunk az e világ fiaival szeretetben együtt élni, hogy tudjuk azt, hogy az Isten velünk van. Mi nekik soha nem ellenségeik vagyunk, hanem Krisztusban testvéreik.

+ *A M E N* +

Szentmise befejezése, útravaló

A hit legfőbb indító oka az, hogy Jézus szeret bennünket minden helyzetben és minden körülmények között. A Jézus Szíve tisztelet elterjedésekor egy festő Franciaországban, egy nagyon szép templomban festett egy képet és Jézus megnyílt Szívébe emberszemmel alig látható betűkkel beleírta övéinek nevét. Azóta sokszor hivatkoztak erre a gondolatra, erre a megnyilatkozásra.

Jézus a Szívére vesz bennünket.

Jézus a Szívébe írja mindegyikünket.

Ha ez se elég, akkor nincs kiút.

Engedjünk Jézus szelid szeretetének!

ÁLDÁS